

60. LLOYDVISAN. ORDEN EFTER LARS LUNELL. MEL. EFTER ELVINA ENGSTRÖM UPPTECKN. AV OSSIAN SVENSSON.

Herr Lloyd i - från Eng-land till Sveri-ge hit - kom att
Den jä - ga - ren är i vårt land väl - be - kant På
nyt - tigt och nöj - samt här ja - ga. Att
jakt - ä - ven - ty - ren så män - ga. I
le - ka med rov - dju - ren först li - tet om, sen
sko - gar, i da - lar, i berg och på brant, Vät
skinn - päl - sen u - tav dem ta. - ga.
kan han båd skju - ta och fan. - ga.

3. Mellan Tyngeberget och Norra Hån i en socken, man Malung mänd kalla -
en holmader björn, som där skjuten skuldbli -- han kom ej den gången att falla.

4. I Dalarna härliga, mitt kära land -- i skogarna stora och täta -- där lyster den
jägarn med bössa i hand -- sin styrka mot björnar att mäta.

5. Herr Lloyd med de andra i holmningen ser -- att björn redan grävit där hade, -
Suart skyntar i buskarna mera och mer -- Lloyd bössan till ögat då lade.

6. O Gud sig förbarma, det small samma stund. Däråt, som Lloyd skjutit, han sködar
-- sin dristiga, trogna, värderade hund -- den synen ej gott syns bebåda. --

7. Vad, sade herr Lloyd, vad i världen jag sköt -- min hund, ack, det var mycket värre
-- ty Älg, du, jag tror att Jan Svensson jag sköt -- förbarma sig Gud och Vår Herre!

8. Och jägaren slår sig för panna och bröst -- och ropar: »Min vän (jag) har skjutit!»
Och ekot i bergen mångdubblar hans röst -- som fassar vid blodet som flutit.

9. Den skjutne Jan Svensson herr Lloyd med sig tar -- och läkaren honom besiktar
en kula ingången i örat satt kvar -- det skottet ej illa var riktat.

10. Prästen och domaren herr Lloyd reser till -- val lag bjuder, det vill han lösa, -- och
änkan den arna han (jag hjälpa) vill -- sin dom nu herr Lloyd får avlösa.

11. Där sitter den änkan med barnena små -- i fattigdom, sorger och gråter -- men
Gud henne styrke, han allt kan förmå -- Gud hjälper, hugsvalar, förlåter.

Riktig gammalton har ock melodin till en »visa» ur Frithiofs saga; Haga
Olof sjöng den en smula svävande och ej alltid lika, noter med ? tog han alltid
högt -- ciss i sista takten vilja nog somliga tolka som e, men ciss eller ett
högt e är säkert riktigast och mäst i samklang med den alderdomliga stilen:

ha - gar, ^{1/2}ô al - lär [~]ē värt te spar nôr skor. Sko-ma-kar-

En älderdomlig moll-låt är ock den troligen i Malung diktade »Lloydvisan», som skildrar hurusom den kände storjägaren engelsmannen Lloyd vådasköt sin jaktkamrat värmlänningen Jan Finne: Lloyd bodde en tid i Malungs prostgård och utbetalade sedan genom prästerskapet ett årligt underhåll till änkan (den i »Från Väster Dalsbygder» 1917 tryckta låten är här något ändrad för att få den att gå ihop med texten, som också där är ofullständig — 8 versens sista rad och hela 11 versen saknas — samt något avvikande från nedanstående uppteckning av Lars Lunell i »Bland furor och granar» I, 1888):

¹⁾ Tr. i »Från Väster Dalsbygders» 1917, där dock sista noten är a, vilket väl måste vara tryckfel för g.